

LLICÈNCIA PER MATAR

L'ú de gener potser és el dia més espès del calendari; els excessos de les celebracions i els nous propòsits de cares a l'any que comença, són una combinació difícil de portar. Diuen que és un dia de no fer res, d'ajure's al sofà o, com a molt, de deixar-se caure per algun cinema a veure una pel·lícula lleugera, d'aquelles que alguns classificarien en el gènere "de no pensar gaire". Així, una servidora va optar per *Casino Royale*, la nova entrega de les aventures de James Bond, sense cap més pretensió que la de deixar passar les hores de la primera tarda de l'any. Sorprenentment, a diferència de les darreres pel·lícules de l'agent 007, vaig sortir del cinema amb algun element per a la reflexió. D'entrada, sorprèn el físic rude de l'actor Daniel Craig, a qui pocs imaginaven a la pell de l'agent més glamurós de la història cinema. Tanmateix, s'ha de reconèixer que Craig ha sabut encarnar un Bond humanitzat i vulnerable, tota una raresa tenint en compte els seus predecessors. Com en les altres entregues, l'agent 007 té llicència per matar, la novetat és que aquest fet no és representat amb la frivolitat i l'arrogància que caracteritzaven Pierce Brosnan o els ja mítics Sean Connery i Roger Moore. El Bond de Craig és un mercenari brutal, capaç d'assassinar a sang freda al mateix temps que mostra la seva vessant més sensible, quan s'enamora de debò. També se'ns descobreix la seva faceta d'home sol i desarrelat, que viu la condició d'agent secret més com una condemna que com un privilegi. Per altra banda, la pel·lícula conté els elements clàssics de la factoria Bond: grans dosis d'acció, intrigues poc sofisticades, dones guapíssimes i tirans malvats, de cara grotesca. Amb tot, el gran assoliment del film és el de no banalitzar el fet de matar com a mitjà per vèncer les forces del mal. Bond mata i no se'n sent orgullós, el seu ofici és indigne i ell ho sap. En una escena de la pel·lícula, després d'haver renunciat a acceptar una nova missió, Bond li diu a la dona que estima: *"hauràs de ser tu qui es busqui una feina honrada perquè jo no sé el que és"*.

En un exercici d'analogia fàcil, no vaig poder evitar relacionar la saga Bond amb l'execució del dictador iraquíà Saddam Hussein, bombardejada fins a la sacietat, pels mitjans de comunicació. L'administració Bush ens ha volgut vendre la pel·lícula següent: el malvat Saddam Hussein és capturat per les forces del bé dels EEUU, amb llicència per matar. En un acte justícia, el penjen, tal i com permet la llei del país. Algú grava l'execució de la pena capital (asseguren que d'amagat i amb un telèfon mòbil!), i ho distribueixen per internet, perquè tothom vegi quin hauria de ser el final just de

qualssevol tirà. Ni el Bond més ranci hauria superat aquest argument. La història de la mort de Saddam faria avergonyir als guionistes més casposos.

Per desgràcia, la realitat és més complexa, desesperada i difícil de canviar. La llicència per matar segueix vigent i se'n fa exhibició gloriosa, fins i tot quan “el dolent de la pel.lícula” és un dictador que actuava sota el paraigües dels qui ara, amb les mans tacades de sang, s'erigeixen com a justiciers als ulls del món.

Clara Esquena i Freixas

Psicòloga

Col. Núm. 10.711